

og Bestillingsmænd — jeg tør sige, at det er det overvægtende Flertal —, hvem det ikke er forbudt at komme med Spørgsmaal om deres Lønningsforhold til Domstolene. Men selv om nu ogsaa disse Betæneligheder vare overvundne, saa er det, som her bydes, i den Grad — til mig, at jeg siger det — løst, at jeg tvivler meget paa, at nogen Regjering vil paatage sig Ansvar for at gennemføre de Bevillinger, man her vil give. Udvælgets Flertal erkjender selv, at dets Forslag ikke ere paalidelige med Hensyn til Summerne, og jeg skal tillade mig at sige, at heller ikke de Bemærkninger, der ledsage Forslaget, ere rigtige. Der vil her kunne blive reist en stor Mængde Spørgsmaal, som Regjeringen altsaa skulde paatage sig at opgjøre efter sit bedste Skjøn, og hvor der kan opstaa fuldstændig Modstrid mellem det, der maa forudsættes at have været Meningen, og det, som selve Betænkningen indeholder; men at Regjeringen ikke ønsker at paatage sig et saadant Ansvar under de nuværende Forhold, hvor man ikke veed, enten man skal holde sig til Summerne eller til Anmærkningerne, deri kan intet Menneske forvente Regjeringen. Disse Lønningslæggene ere i det Hele af den Betskaffenhed, at man helst maa ønske at have saa udtømmende Lovregler som overhovedet muligt for deres Anvendelse, og selv da kan denne medføre ikke saa Vanskeligheder. Hvad sige de Herrer f. Ex. om dette, at Læggene for Soldater og Underkorporaler voteres ganske paa samme Maade som de øvrige Læggene, saa at altsaa Regler om 25 Mars Alderen ogsaa finder Anvendelse paa dem? Er det ikke det Samme som at tilintetgjøre hele Bevillingen for deres Vedkommende. Og dernæst, mine Herrer! Jeg har søgt gennem Udregninger at komme til et bestemt Resultat, og hvad jeg da har set, er en Mangel paa Regler for et meget almindeligt forekommende Tilfælde, nemlig hvorefter Læggene skal beregnes. Skal det, som det synes at fremgaa af Summerne, beregnes efter Mandens Gjennemsnitsgage i Aaret eller i Forhold til den Gage, som han til enhver Tid paa Aaret har, et Spørgsmaal, som har en meget alvorlig Betydning netop saaledes, som de Herrer realiter stille sig til Sagen. Lader os tage et Exempel. Der er en Mand, som har 800 Rdl. aarlig i Gage, hvilket, som bekendt, er Begyndelseslønnen for Fuldmægtige. Hvert andet Aar forhøjes denne Lønning med 100 Rdl., og nu indtræffer Lønningslæggene midt i det Aar, i hvilket en Fuldmægtig avancerer op fra 800 til 900 Rdl. Naar som lader det komme an paa hans Gjennemsnitsgage, saa vil den altsaa være 825 Rdl., og han faar da i Tillegg kun 10 pCt. eller noget over 82 Rdl., men regner jeg derimod paa den anden Maade, der hidtil har været den almindelige, saa vil han maaske i 11 Maanedes have haft 800 Rdl., hvoraf han faar et Tillegg af 15 pCt., medens han kun for den 12te Maaned maaske med 10 pCt. af sin Gage. Hele

denne Sag er ikke saa simpel, som den synes, og man vil derigjennem have et Vidnesbyrd om, at de Forslag, som her forelægges, angribe paa mere end een Maade hele den Ordning, som man i 1870 ansaa det for passende at give Administrationen. Jeg vil dertil sige, at det Ansvar for Bevillingens Udførelse, som man her paa en Maade vil vælte over paa Regjeringen, er af den Betskaffenhed, at jeg tvivler meget paa, at nogen Minister, som i alt Fald ikke er fuldkommen sikker paa at faae Absolution, hvad han saa gjør, vil paatage sig det. Jeg for mit Vedkommende vil som Finantsminister ikke paatage mig det; thi der er mangfoldige Ting, som jeg slet ikke ser, idet de slet ikke anvises gennem Finantsministeriet. Man har som Grund for at overføre dette Lønningslægg paa Finantsloven nævnet, at det kun skulde gives for et enkelt Aar, og at det var et Dyrtidstillæg. Mine Herrer! man kalde det, hvad man vil; men den Ting staar dog fast, at det ikke er noget ordinært Dyrtidstillæg. Hensigten er aabenbart den, at ville tilvejebringe mellem Embedsmændene indbyrdes, mellem deres Arbejde og deres Gage, det samme Forhold, som man fandt det rigtigt og passende at ansette i 1870, og som Løberne have forrykket saaledes, at Enhver maa erkjende, at det nu ikke længere er passende; men ved at gjøre, som de Herrer her foreslaa, nemlig kun at give de smaa Gager Tillegg, forrykker man hele det Grundlag, hvorpaa vore Lønningslove tidligere have været baserede. Jeg tror ogsaa, at naar man nærmere vil komme ind paa at undersøge Resultaterne af de Forslag, som Flertallet har forelagt, vil man finde, at de paa ikke saa mange Punkter vil frembringe den mest skrigen Uretfærdighed, saaledes at den væsentlige Forskjel mellem høiere og lavere Embedsmænd ikke vil blive Forskjellen mellem deres Gage og hele borgerlige Stilling, men vil blive den, at man lader de høiere Embedsmænd beholde Arbejdet og Ansvar, men derimod give de Andre den Gage, der svarer dertil (Udførelse af S. A. Hansen). Det erode Medlem har ikke Begreb om, hvilket Arbejde der kræves, men maa overlade til os at bedømme, hvorvidt vi kunne være tjente med at lade Folk udføre Arbejdet, som vi staa til Ansvar for, medens disse Folk ikke have de dertil fornødne Betingelser. Den erode Ordfører udtalte sig til Slutning om det finantsielle Resultat, og det var mig i en vis Henseende behageligt at høre, at det finantsielle Resultat ikke kan være Grunden til, at man ønsker at give Lønningslæggene paa Finantsloven; thi Resultatet er omtrent det samme som det, der vilde fremkomme af det Lovforslag, som jeg har tilladt mig at forelægge. Men naar nu den erode Ordfører med en vis Trusel sagde, at man her bød Regjeringen en Bevilling paa 2 Millioner Kroner, og at man, naar Regjeringen ikke vilde tage imod den, var beredt paa at tage sine Forholdsregler, saa finder